

„Az alaphelyzetből fakadóan elmondhatjuk, hogy a bibliaolvasás talán sokkal nagyobb hatást gyakorolt ránk, olvasókra, mint azokra az emberekre, akik hallgatták.”

Pünkösdi bibliaolvasás ► 5. oldal

„Az *Evangelikus Élet* 2010. május 9-i számában már megjelent *Mózes első könyvének* első részlete. A most kézben tartott szöveg ennek a folytatása.”

Revíziós próbakiadás ► 7–10. oldal

„A több hónapot igénylő előkészítő munka után az adott napon nekem általában a tartalmi és logisztikai izgalom szokott osztályrészül jutni. A sok fontos apró részletben sokszor bizony nemigen jut idő a nap lényegének átélésére”

Kerületi visszatekintő ► 13. oldal

Az *egység modellje* ► 2. oldal
Lelkészítatás egy 42 fős gyülekezetben ► 3. oldal
Mikszáth Kálmán emlékezete ► 5. oldal
Európa kulturális fővárosában ► 6. oldal
Az ünnepek rangja ► 11. oldal
Jelentkez idejében a Szélrózsára! ► 12. oldal

SEMPER REFORMANDA

„Íme, ez a nagyon kevés, de mégis gazdag tartalmú szó kitűnően eléd festi Isten egész valóságát, akaratát és cselekvését. Benne van minden bölcsességünk, amely meghalad minden emberi bölcsességet, szándékot és értelmet. Mert jóllehet az egész világ teljes igyekezettel kuttatta, hogy kicsoda az Isten, mi a szándéka, és mit cselekszik: ebből soha semmit meg nem sejtett. Itt azonban mindezt bőségesen megtalálsz. Mert itt, ebben a három hitágazatban ő maga jelentette ki és tárta fel atyai szívének és kimondhatatlan szeretetének legnagyobb mélységeit. Hiszen éppen azért teremtett minket, hogy megváltson és megszenteljen; és miután nekünk adott és ránk költött mindent, ami mennyen és földön van: Fiát és Szentlelkét is nekünk adta, hogy velük magához vonjon minket. Mert ahogyan fentebb magyaráztuk: mi sohasem érnénk el azt, hogy megismerjük az Atya jószágát és kegyelmét, ha nem ismeretné meg azt az Úr Krisztusban, aki atyai szívének tükré, akin kívül csupán hangos és félelmetes bírót látunk. Krisztusról pedig nem tudhatnánk, ha a Szentlélek ki nem jelentené.”

► Luther Márton: Nagy káté (Pröhle Károly fordítása)

Szentháromság ünnepe több mint ezeréves múlttal rendelkező ünnep. A nyolcadik század végén már ismert volt egy Szentháromság ünnepi prefáció, 800 körül pedig már önálló miseforma is létezett.

Az idők folyamán az ünnep a protestáns egyházakban nagyobb jelentőséget kapott, mint a római egyházban. Szentháromság ünnepe zárópontja annak az üdvösségtéológiai folyamatnak, amely adventtől pünkösdig jelenik meg – karácsony az Atya munkája, húsvét a Fiú műve, pünkösöd a Szentlélek kitöltése és működése. Ekkor lezárul a liturgikus év azon fele, amely a nyilvánosság történelmi eseményeit vonultatja fel.

Szentháromság ünnepe utal az értelemmel felfoghatatlan titokra. Az ötödik században élt, Írország egyik védőszentjévé vált *Patrik* a szigeten végzett óriási térítőmunkája során a lóherét használta fel ennek a titoknak a megértéséhez. Tanításában a növény három levele jelképezte az Atya, a Fiú és a Szentlélek háromságát, akik mégis egy létben egyesülnek, mint ahogy a lóherének is egy szára van. Ennek nyomán vált az írek egyik jelképévé a *Boda Zsuzsa* felvételén is látható lóhere, angolul *shamrock*.

Új lakó a toronyban

Harangszentelés Apostagon

► Örömmünnepre gyűltek össze május 24-én az apostagi evangélikusok. *Gáncs Péter*, a Déli Egyházkerület püspöke ezen a napon szentelte fel a gyülekezet templomának új harangját. A templom előtt, a szabad ég alatt kezdődő istentiszteleten *Vilmos Andrea* helyettes lelkész köszöntötte az egybegyűlteket, a liturgiai szolgálatban részt vett *Lupták György*, a Bács-Kiskun Egyházmegye esperese is. Miután az új harangot a toronyba emelték, a gyülekezet a templomba vonult, és ott folytatódott a pünkösdi hálaadás. Az ünnep délután a kerület és az egyházmegye vezetősége Dunaegyházán tartott gyülekezeti fórumot, tekintve az egyházközség legfontosabb gyülekezet-építési feladatait.

► Folytatás a 3. oldalon

Harangozás a trianoni békeszerződés 90. évfordulója alkalmából

Az igazságtalan trianoni békediktátum 90. évfordulóján, 2010. június 4-én 16.30-kor újra megszólalnak a református és az evangélikus templomok harangjai. A harangszó nemcsak arra emlékeztet, hogy Trianon egy egész nemzetet, közösségeket, családokat és egyházakat megnyomorító döntés volt, de az Istennel való találkozásra is hív, aki erősebb minden erőtlenségünknel.

A Magyarországi Református Egyház Zsinatának elnöksége
A Magyarországi Evangélikus Egyház országos elnöksége

„Mennyei dolgokról” – Szentháromság ünnepén

► PINTÉRNÉ NAGY ERZSÉBET

A fagyoszentek után fagyos félelem dermesztette az országot. Áradtak a folyók. Baljós előrejelzések születtek: katasztrófa fenyeget családokat, falvakat, katasztrófális kár érheti hazánkat.

Árnyék borult a tavasz legszebb ünnepére, piros pünkösöd napjára. Nehéz lehetett egykori szolgálati helyünkön, Borsod-Abaúj templomaiban a lelkészeknek örömről, békeségről, a Szentlélek erejéről prédikálni – a Sajó, a Hernád áztatta földek látványa mellett.

Pedig bármennyire a földre szegezük is szemünket a bajok, a „mennyei dolgokról” beszélni kell!

Jézus a Szentírás egyik kulcsfontosságú helyén, a Nikodémussal folytatott párbeszédben használja ezt a megkülönböztető szófordulatot: *földi dolgok, mennyeiek*. Nikodémus lesújtó bírálatot mond farizeustársairól, akik Jézus tanítását akkor is elutasították, ha egyszerű, hétköznapi témákról szolt. Hogyan várható így tőlük készség a mennyeiek befogadása? Jézus ezzel a kérdéssel valójában Nikodémus hajlandóságát vizsgálta. Isten csodálatos titkait tárta fel előtte: a Szentlélek újjáteremtő munkáját, az üdvösség útját. Az írástudó fogékonysága később derült ki, amikor Jézust eltemették. Vallalta, hogy hozzá tartozik. Nem tántorította el a várható üldöztetés sem.

Az is lehet, hogy a mennyei titkok utáni vágyakozás éppen a bajok, szorongások idején nő meg. Ha a jövőnk rettent, ha a holnap kenyerét kell féltünk, könnyebben nyílik meg fülünk Jézus szavára: „*Ne féljtek... Maga az Atya szeret titeket... hajatok szála is számon vannak tartva.*” És amikor a puszta szóra megtelik a szívünk békeséggel, nincs kétség már, hogy van Isten, van Jézus, van Szentlélek. Hogy lenne másképp ennyi bizonyosság bennem, ha nem a mennyből kapnám?!

Mennyei titkok, mennyei látások. Róluk szól karácsony, húsvét, pünkösöd üzenete s mindezek összefoglalója: Szentháromság ünnepe.

Kétségtelen, hogy vannak, akik nem tudnak mit kezdeni az ünnepek mondanivalójával. Nem találnak benne semmi kézzelfoghatót. Mint ahogy sokan azzal sem tudnak mit kezdeni: szeresd embertársadat, ne csalj, ne lopj. Jobban hisznek az „élj a mának, élj magadnak” szlogen használhatóságában...

A mennyei dolgok arra tanítanak, hogy Isten világának a lelkülete más. Erről a teljes „más-ságról” hármas kinyilatkoztatást adott az Isten.

Az első arról szól, hogy mérhetetlen szeretettel vesz körül a teremtő

mennyei Atya. Gyermekai vagyunk. A bűnösnek sem azt mondja: megromlottál, nem kellesz, hanem azt: maradj meg a szeretetemben. És Pártfogót állít mellénk: az igaz Jézus Krisztust, szent Fiát, aki esedezik értünk, és engesztelő áldozat lett vétkeinkért. Ez a második a húsvét kinyilatkoztatása. A harmadik a pünkösöd csodája. Hogy mindezt el-

► **Nem vagyunk árvák, nem vagyunk egyedül. Maga a Szentháromság Isten őriz, véd és küzd értünk.**

higgyük, Isten elküldte zálogul szívünkbe Szentlelkét. Ő győz meg minket naponta arról, hogy minden igaz, amit Jézus tett értünk. Nem vagyunk árvák, nem vagyunk egyedül. Maga a Szentháromság Isten őriz, véd és küzd értünk.

A „mennyeiek” Isten hármas szeretetéről szólnak. Az Atya-Fiú-Szentlélek hármas szeretetköteléke úgy fonja körül övét, mint ahogyan a csecsemőt fonja át és tartja éltető melegében a puha pólya.

A mennyei dolgok transzcendens, e világon túli üzenetek, melyek Isten tetteiben érkeznek hozzánk, Isten cselekedeteiből olvashatjuk ki őket. Akkor vagyunk bajban, ha arra kényszerülünk, hogy szükségképpen emberi fogalmakba, dogmákba sűrítsük Isten megfoghatatlan lényegét. Ilyenkor mondjuk azt: Isten egy csodálatos *lényeg*, aki egyben három személy: Atya, Fiú, Szentlélek. Egy és mégis három. Nem három Isten, hanem egy. Egy a háromságban, háromság az egységben. Ő a Szentháromság.

Mondhatjuk joggal, hogy mindez felfoghatatlan az értelem számára. De hát Isten, az Isten. Ez ember pedig olykor legfeljebb megfogalmazni tud valamit, felfogni képtelen. Az a csodálatos, hogy a keresztény, hívő ember mégis úgy jár-kel Isten felfoghatatlan titkaiban, akár a legotthonosabb szobában. Semmi nem idegen, semmi nem félelmet keltő, minden a helyén van, minden felüdt, bátorít. Mint ahogy ismerős lesz a mennyei haza is, amely elkészítve várja Isten gyermekeit.

Viszonylag későn, a 14. században került – lezárásképpen – a nagy ünnepek sorába Szentháromság vasárnapja. Mintha az egyházatyák sokáig mérlegelték volna a kérdést: elbíra-e Trinitas üzenetét az egyszerű hívők szíve? Megfellebbezhetetlen válaszul templomok sokaságából hangzik majd fel az ének: „Jó Atyám, imádlak, / Úr Jézus, imádlak. / Szentlélek, úgy várlak, / leborulva áldlak, / szívből szeretlek.”

Pünkösdi bibliaolvasás

■ PECSUK OTTÓ

Reményeink szerint május 24-én a Deák téren hagyományt indítottunk útjára. A Magyar Bibliatársulat szer-

Az alaphelyzetből fakadóan elmondhatjuk, hogy a bibliaolvasás talán sokkal nagyobb hatást gyakorolt ránk, olvasókra, mint azokra az emberekre, akik hallgatták. De az is igaz, hogy csak akkor vettük észre,

koltuk a hangosítást, a molinókat, és láttuk, hogy szinte kiürült a tér: eltűntek a padokon és a padok mögötti betonszegélyen üldögélő emberek.

Két éve, 2008-ban, a Biblia évében, a múzeumok éjszakájához kapcsolódva egy egész napon keresztül olvastuk a Bibliát – innen jött az ötlet, hogy hasonló eszközökkel igyekezzünk felhívni a figyelmet a pünkösdi jelentőségére és Isten ígéjének életformáló erejére. Úgy véljük, hogy itt az ideje (sőt már régen itt van), hogy azok az emberek, akik életük igazi zsinórmértékékként tekintenek Isten ígéjére, a Szentírásra, és ezt csak ajánlani tudják másoknak is, kiálljanak a „közterekre”, ahol ezernyi más, mérhetetlenül silányabb „üzenet” már évtizedek óta egyre hatékonyabban sulykolódik bele a járókelők tudatába. Az a mintegy negyvenöt-ötven ember, aki velünk olvasott hétfőn, érezte, hogy ezt így folytatni kell. Fogjuk.

A szerző a Magyar Bibliatársulat főtitkára

FOTÓ: LUKÁCS GÁBI

vezésében – a Református Közéleti és Kulturális Központ, a Kálvin és a Luther Kiadó támogatásával – megvalósult „happening” során önkénteseket hívtunk a Deák téri evangélikus templom lépcsőjéhez, hogy közvetlenül a pünkösdhétfői istentisztelet után, 12-től este 6-ig (az esti ökumenikus istentiszteletig) együtt idézzük fel az első pünkösdi csodáját, nemcsak szavakkal, de tettekkel is.

Több mint tíz nyelven szólalt meg az Ó- és az Újszövetség első könyve, a *Genesis és Máté evangéliuma*, a magyar mellett afrikaansul, szuahéliül, etióp amhariul, arabul, perzsául, szlovákul, szlovénül és még sorolhatnánk. Az első pünkösdi tanítványok bátorságával léptünk fel a templomlépcsőn felállított olvasóállványhoz, hogy Isten ígétet tolmácsoljuk a város egyik legforgalmasabb terén járó-kelő, meg-megálló, érdeklődő vagy bosszús, hálás vagy felháborodott járókelőknek.

milyen sokan is hallgattak bennünket hat órán keresztül, amikor befejeztük, elkészöntünk, összepa-

A SZERZŐ FELVÉTELE

Mi történt a hartai templom eredeti szobraival?

A közel háromszáz esztendősi hartai evangélikus gyülekezet történetét, sőt mindennapjait jól ismerheti a szélesebb lutheránus közösség, ha máshonnan nem, a Déli Egyházkerület 2008. évi missziói napjának jóvoltából. A gyülekezet templomáról olvashatunk az *Evangélikus templomok Magyarországon* című kötetben, valamint szerepelt a Magyar Televízió hasonló című sorozatának nemrégiben bemutatott – és ismétlésben is sugárzott – adásában.

A templom – amely 1791 és 1798 között klasszicizáló késő barokk stílusban épült, belsejében copf stílusú megoldásokkal – részletes egyház- és művészettörténeti bemutatása természetesen messze túlmutat e cikk keretein, valamint e sorok írójának ismeretanyagán. Akkor is, ha közeli ismeretségben, sőt, mondhatni, baráti viszonyban van az épülettel, amely többek között esküvőjének színtere volt. Fantáziáját azonban megmozgatja a mind a helyi gyülekezetben, mind a helyi közösségben időről időre előkerülő izgalmas kérdés. Mi történt a templom eredeti szoborkompozícióival?

A válasz bevezetőjeként először is szögezzük le: a hit, remény, szeretet jelképei, azaz a kereszt, a horgony és a szív a templom felállításának századik évfordulója alkalmával, *Galle Andor* lelkész idejében folytatott

külső és belső felújítás során kerültek az oltárra. Több generáció óta megszokott kellékei ezek a hartai is-

istentiszteleteknek. Eredetileg azonban a kereszt és a horgony helyén két szobor állott. Két olyan műalkotás, mely a templom építésével egy időben került a szakrális térbe.

Mózes és Pál apostol fából készült szobráról van szó. Előbbi az *Ószövetség*, utóbbi az *Újszövetség* jelképeként díszítette a szószékoltárt. Feltételezhetően német földön készültek, és

régebbiek az épületnél. A két alkotást a stílusjegyek alapján azonos mester készítette. A finom faragásokat – mára sajnos megfakult – élénk színű festés tette életszerűbbé. Mózes egyszerű ruhát, derekán övet visel. Pál apostolt papi öltözkében ábrázolja a szobor. Fején püspöki süveget visel, mely szarvat formáz, ami a dicsőség allegóriája. Nyakában a kőtáblák – szintén furcsának ható – stilizált ábrázolásával.

Az 1892-es átalakítás során ismeretlen okból emelték le őket a helyükről. A felújítás egykori jegyzőkönyvei sem szólnak ennek hátteréről. Ezekben mindösszesen ennyi szerepel: „Az oltár tetején lévő két szobor eltávolítandó, helyébe a hit, remény és szeretet jelképei tételnek, va-

lamint a hangfőgóra egy galamb illesztendő kiterjedt aranyozott szárnyakkal, utalva a Szentlélek kiadására, az evangélium hirdetésének kisugárzására.” (Forrás: *Halasi László: A Hartai Evangélikus Egyház története 1723–2003*, Hartai Evangélikus Egyházközség, 2003)

Az eltávolítás után a padlástérben, illetve a szószék után vezető, fából ké-

szült feljáró alatt várták sorsuk jobbra fordulását. Hosszú évtizedekig, mígnem *Schnautigel János* templomgondnok *Rétfalvi Teofil* tanárnak, a helytörténeti gyűjtemény megalapozójának juttatta el őket. Így váltak a hartai múzeum értékes műkinccsév. Állandó kiállításuk azonban váratott magára. A szélesebb kö-

Az eredeti szobrok helyén kereszt és horgony

zönség 2009-ben találkozhatott velük. A szakralitást fókuszba helyező, a *kulturális örökség napjai* elnevezésű rendezvénysorozat kiemelt egyházi vonatkozású műtárgyaiként mutatták be őket Hartán.

S bár a helytörténeti gyűjteményben *Gottschall Péter* múzeumvezető jóvoltából gondos kezek óvják és vigyázzák őket, célszerű lenne átgondolni a felújításra váró eredeti alkotásoknak – vagy művészi kivitelű másolatuknak – a visszahelyezését a templom oltárára. Esetleg a templom valamely más, kiemelt pontjára, ez-

zel mintegy „restaurálva” az épület eredeti művészi és spirituális összképét. Ennek igénye időről időre – tegyük hozzá, jogosan – búvápatakként bukkan a felszínre.

■ REZSABEK NÁNDOR

Száz év után

Mikszáth Kálmán emlékezete

Sokszor megállok a gimnázium melletti téren. Leülök a szobor előtti padra, és nézem az író. *Mikszáth Kálmán* (1847. január 16. – 1910. május 28.) nem volt magas – kis köpcös ember, bal kezében az elmaradhatatlan szivarral. Talán a sűrű füstfelhőt használta arra, hogy elrejtőzzön, onnan figyelje szigorú szemmel a világot.

Kezdő újságíró Szegeden, ahol önbizalma, íráskedve is megnőtt. Mikor visszatért a fővárosba, s átpártolt a *Pesti Hírlaphoz*, a várva várt siker is megérkezett. A tisztelt Házból, a Parlamentből küldte karcolatait; azt, amit ő figyelt meg, lesett el az ülésteremben. Kíváncsian gondolok arra, mi mindent vetett volna most papírra az új kormány megalakulásakor: a mameluk képviselőkről, a politikába belefáradt, évtizedek óta ott szundikáló öreg kommunistákról...

Arany János Kapcsos könyvének legszebb lapjait írta a Margit-sziget arany csendjében, *Jókai Mór* is túl volt nagyregényein, amikor hosszú évek visszhangtalansága után az evangélikus Mikszáth Kálmán első jelentős elbeszéléskötete, a *Tót atyafiak* (1881) megjelent, majd gyorsan követte *A jó palócok* (1882). A népelet tragikus szemlélete után fordult a számára legjobban ismert réteg, a nemesi középosztály felé, hogy hanyatlásuk történeteiben megfogalmazza mindazt, amit a magyar történelemtől és az ember lehetőségeiről megtapasztalt.

A Beszterce ostroma egy rögeszme rajza, a *Szent Péter esernyője* egy felvidéki kisvárosba vezet, az *Új Zrínyiász* a valóság és a fantasztikum ötvözete. A középneemesség értékvesztését és végső lecsúszását kritikával jelenítette meg, a legkíméletlenebbül *A Noszty fiú esete Tóth Marival* című regényében. A századelő ízléséhez igazodva jelentkezett a *Különös házassággal*. Utolsó műve, *A fekete város* (1910) versenyfutás az idővel,

mintha érezte volna, hogy élettapasztalatát már csak itt mondhatja el. A 16. század vége elevenedik meg, végzetes boldogtalanság és kiszámíthatatlan mindennapok. (Talán azért lett az egyik legnépszerűbb műve, mert remek film készült belőle nagy színészsűnk, *Bessenyei Ferenc* parádés főszereplésével.)

BENCZUR GYULA FESTMÉNYÉN

A száz éve halott Mikszáth Kálmán nem csak vádolni és elítélni tudta hazugsággal élő korát: humanizmusából eredt társadalombírálatának fölemelő pátosza. Kritikai látását sokszor könyörtelennek érezzük, de nagy szíve mindig ott dobogott, s hittét az emberben, a jó győzelmében soha nem adta föl.

Mint író nem mindennapi figurával, külön alakjaival a magyar prózairódat kivezette Jókai széles köpenye alól. Szerencsénkre, így a mi fenséges magyar nyelvünk áradva folyt, mint a csurommész, hogy az ő szép hasonlatát használjam. Bőven patakzott az anekdota, a mese, rég feledett ízek és színek támadtak föl.

Az éles elméjű és bölcs író tisztább időkre vágyott, ezért helyezte legtöbb művének cselekményét elmúlt századokba, ezért a nem múló aggodalom s vele együtt a nagy életmű messze hangzó akkordja: az örök remény.

■ – FENYVESI –

KERÜLETI VISSZATEKINTŐ

Hazai evangélikus egyházunk kétségkívül legjelentősebb évenkénti eseményei közé tartoznak a missziói napok, melyeket idén Salgótarjánban, Kíssomlyón és Bonyhádön rendeztek meg május 15-én az egyházkerületek. Az összesen mintegy háromezer főt megmozgató eseményről már természetesen jelentettünk meg „párhuzamos tudósításokat”, ám a pünkösdi lapszám terjedelmi korlátai viszonylag rövid beszámolókra adtak csupán lehetőséget. Hogy azonban ezúttal se pusztán egy-két további fényképfelvétel közlésével elevenítsük fel a nem kis előkészítő munkát igénylő egész napos alkalmat, a rendezvények szervezéséért elsősorban felelős kerületi missziói lelkészeket kértük meg arra, hogy néhány mondatban maguk is összegezzék benyomásaikat...

Észak felől...

Az északi egyházkerületi missziói nap egyik szervezőjeként a nap számomra kicsit mást jelentett, más hangsúlyokat hordozott, mint másnak. Pontosabban fogalmazva: az én élményeim meghatározója főként a *feladat* volt.

Nehezen számolhatnék be azon élményeimről, hogy vajon az igehirde-

tésben mi volt számomra megszólító, vagy hogy a pódiumbeszélgetés három meghívott előadójának bizonygatói hogyan csapódtak le bennem. Ugyanis annyi háttér munka, „lótás-futás”, intézkedés járul a szervezőre, hogy arra nem nagyon adatik alkalom, hogy bármelyik programpontra mint egyszerű né-

ző/hallgató vegyen részt. A szervezés oroszlánrésze az együttléti előtti hetekben zajlik, de bőven van levelezni és simítani való a finisben is. Mindezt persze nem keserűséggel mondom, hiszen a szervező feladata az, hogy szervezzen, mindig mindenben képben legyen, s ha netalán be nem tervezett, váratlan akadály jelentkezik, azonnal intézkedjen a megoldás érdekében.

Mint mindig, természetesen most is voltak váratlan események, amelyeket hirtelen kellett megoldani. De milyen jóleső volt a sóhajtás utána: sikerült! Milyen jóleső volt konstatálni, hogy bár közel nyolcszáz ember megmozgatása, egész napos programjuk bölcs megszervezése nem kis feladat, de azért nem lehetetlen! Ugyanígy jóleső – bár néha fejcsoválva történik – a tanulságok levonása is: megint tanultunk valamit, mit kell legközelebb máshogyan vagy éppen hasonlóan tervezni, szervezni.

Olykor egészen váratlanul adatnak

ötletek új szolgálati lehetőségekre is. A kerületi missziói napok főleg középkorúakat, időseket mozgatnak meg, de ugyanekkora, sőt talán kevesebb szervezéssel megoldható lenne egy országos, kifejezetten ifjúsá-

gi nap sok zenével, határozottan megtérésre hívó, evangélizáló jelleggel! Istenünk tárháza minden bizonnyal kifogyhatatlan!

■ BLATNICZKY JÁNOS
DÁNIEL kerületi missziói lelkész

FOTÓK: HORVÁTH-HEGYI ÁRON

Nyugat felől...

Évek óta egyik szervezője vagyok a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület missziói napjának. A több hónapot igénylő előkészítő munka után az adott napon nekem általában a tartalmi és logisztikai izgalom szokott osztályrészül jutni. A sok fontos apró részletben sokszor bizony nemigen jut idő a nap lényegének átélésére.

Most azonban valahogy másképp történt. Pedig bőven lett volna okom a korábbi ritmusnak megfelelően izgulni az egyébként csodálatos környezetben fekvő, de infrastrukturálisan szerény kíssomlyói helyszín miatt vagy az egyik betegeket jelentő előadók miatt vagy a minden lehetséges információs csatornán beígért itéletidő miatt vagy a hétszáz lelkes vendégsereg miatt – és akkor a magam répcelaki, száz testvért számláló küldöttségéről még nem is beszéltem.

Isten tudta, hogy ez túl sok lenne

izgalomból, ezért rögtön az elején az igehirdetésben megszólított. Azonnal rájöttem, hogy én nem szervezője vagyok ennek a napnak, hanem egyik olyan résztvevője, akinek szüksége van erre a napra. Ki is enged-

tem a kezemből az eseményeket, pontosabban átengedtem Isten kezébe, és úgy volt jó minden, ahogy volt. Az Úr összeszövegette a történések szálait, amíg kellett, bezárta az ég csatornáit, parancsolt a szelek-

nek, és parancsolt nekem is valamit, amit persze régóta tudok: „Ne aggódjatok életetekért (...) a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát, és

ezek is mind ráadásul megadatok nektek.” (Mt 6,25,32–33)

Mert végül is a missziói nap Isten országának kereséséről szól!

■ VERASZTÓ JÁNOS
kerületi missziói lelkész

FOTÓK: MENYES GYULA

Dél felől...

A misszió Istenének Krisztusban reményt ébresztő hálójában akadtunk fenn csaknem ezren Bonyhádön. Ezen a különlegesen sokszínű „szigetén”, az új atlétikai centrumban fél éve még géptorzók porosodtak – most Isten éltető ígéje és sokak közös imája templommá szentelte a meg-

újult csarnokot. A hangnem, a légkör újszerűen oldott és közvetlen volt.

A terheket oldó, kockázatos tanítványi életre hívó, a saját cölöpjeink helyett a mennyei erőre támaszkodó vízen járásra kaptunk biztatást Gáncs Péter igehirdetéséből. Majd a hálózat-kutató professzor, dr. Csermely Péter

vallott konfirmációs Bibliája nagyatyai ajánlásáról, angyali körökről, a depresszív természetünk elleni harc esélyeiről és a hosszú távon tervező, együttműködésre kész hívek szerepéről a világban.

Szinte ezt példázta tartalmában és formájában a nap további kínálata. Példaértékű összhang sugárzott a helyi evangélikus iskola és gyülekezet közös munkájából, az egész nap olajozottan zajló vendéglátásból. Talán először frissült fel délben ennyi evangélikus méltányos kereskedelemről származó kávéval hazánkban. A missziói szervezetek standjainál pedig tucatnyi szolgálati ág mutatkozott be cigánymissziótól a Válohálóig.

A délután kínálatából három öböl vonzotta a legtöbb érdeklődőt: a zulu földi ébredést átélő, itthon új belmissziós bázist építő Orbán Attila lelkész szolgálata, a helyi gyülekezet fiataljai és énekkara által nagy sikerrel bemutatott *Eredendő bűn* című

FOTÓK: SMIDELIUSZ ANDRÁS

könnyűzenei oratórium és *Mangasi Sihombingnak*, Indonézia nagyköveteinek előadása, amelyet étel és táncbemutató (*képünkön*) is kísért. Kicsi szórványok és patinás régi gyülekezetek tagjainak, öszülő halántékú öregeknek és érdeklődő fiataloknak, valamint a hatalmas kék matracok-

ról magasba rugaszkodó gyerekeknek a szemében is ugyanaz az öröm csillogott a nap végén. Mint akik fennakadtak a bizalom és remény krisztusi hálóján. „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom.” (Zsid 11,1a)

■ ARADI GYÖRGY
kerületi missziói lelkész

